

Michal Skořepa

„Rozhodně nejsem filmař, spíš hudebník, který natáčí videoklipy“

Natáčení videoklipů si mě našlo samo. Jako všechno, co se týká tvorby. Ať už dělám muziku, kreslím nebo píšu texty. Všechno je o spolupráci intuice a rukou, které ji přenesou do hmoty. Velká výhoda je, když si prostě nemůžete pomoci.

TEXT: MICHAL SKOŘEPA, FOTO: JAN NOŽIČKA

Bylo mi 16 a studoval jsem klavír na konzervatoři. Tehdy se ve mně hodně tlouklo, jestli hrát grunge na kytaru a zpívat, nebo cvičit Debussyho. V jednom ze svých grungeových momentů jsem na školní chodbě popadl kytaru a složil pecku, kterou jsem nazval Kadeřník. „Cuchá kadeře krásným dívčinám, ony ho zbožňují a on sebe sám... Jó, je to kadeřník.“ Znělo to jako kombinace Alice In Chains a Pražského výběru. Napadlo mě, že bych si na ni z fóru mohl natočit videoklip. Psal se rok 2003. Měl jsem od tašky malý kompak od Canonu. Foťáček, se kterým se dala jakž takž vyfotit dovolená a nejspíš omylem do něj byla implementována i možnost točit „video“. V pidi rozlišení to vydalo na záběry o délce cca 15 vteřin. Natočil jsem ponuré černobílé video v duchu NIN. Zlanařil jsem dvě holky z intru jako herečky, různě je rozcuchal, obložil potrhanými plyšáky, do koutků rtů jim pověsil šňůrku se štítkem od čaje Milford a celé to svítil stolními lampičkami. Jednoho dne to spatřil světlo světa (až natočím něco lepšího). Když jsem to dílo střihl (ten program už si ani nepamatuji, ale byl na střih zhruba jako můj foťáček na točení videa), pustil jsem to pár spolužákům. Kupodivu se asi druhý den od jedné chomutovské kapely jménem 5th April naskytla nabídka natočit videoklip. Půjčili mi na to roztomilou JVC kameru s výklopným displejem vhodným na podložení stolu. Nicméně klip dopadl, a začaly se nabalovat

další nabídky. Začátky byly krušné. Dostal jsem od našich kamerku na mini DV kazety, obstaral jsem si pár zahradních světel z OBI a učil se za pochodu. Od scénáře po režii, kameru, střih, postprodukcí, vše jsem se učil, jak to přicházelo. Riskoval jsem, bral výzvy, což mi nečinilo potíže, protože jsem se nebral jako filmař (dodnes se tak neberu). Časem jsem využil příležitostně pár kameramanů, a koukáním přes jejich rameno jsem postupně začal nabalovat další (možná i první) technické znalosti. Začal jsem si půjčovat sám věci z rentalu. Většinou jsem si vzal foťák večer před natáčením, abych si ho osahal, a druhý den jsem rovnou točil. Od prvopočátků jsem vnímal, že 90 % všeho je stejně o světle, a tvrdá škola halogenů z OBI bez stmívačů mě naučila, jak si poradit a co funguje. Vznikl určitý můj rukopis. Průlom nastal, když jsem se svojí kapelou Stroy v roce 2014 natočil svůj do té doby největší videoklip na pecku Adam Reborn. Zlanařil jsem 3D animátory, pronajal si studio Pokrok u Petra Vachlera, herce, prvotřídní maskérku atd. S nabytými zkušenostmi jsem chtěl skočit o schod výš. Na základě výsledku mě začali oslovovat zajímavější interpreti. Mezi nimi třeba Ewa Farna, jejíž management se zhrzil, že chce klip zrovna ode mě, protože střední proud nebyl nikdy mojí doménou, a když jsem navrhl, aby klip začal Ewou, která má natržený krvavý ret, modřiny a rozcuchané vlasy, jediný,

kdo se tetelil, byla Ewa. Postupem času, když jsem v počtu videoklipů minul zhruba číslo 50, mi do cesty začaly chodit už výhradně videoklipy kapel a interpretů stejné krve. Neměl jsem nikdy žádný promo, žádný showreel. Samo se to přitahovalo. Takhle vznikla spolupráce třeba s Wohnout, kterým jsem natočil první dva videoklipy ještě v tendru s ostatními režiséry a v dalších šesti už mi dali důvěru, protože věděli, že se na ně naladím. Tím se dostávám asi k tomu hlavnímu. V podstatě bych nebyl filmař, kameraman, režisér ani střiháč, kdybych nebyl sám muzikant a kdybych neměl nutkání navštěvovat umělecké světy druhých spojením hudby a obrazu. Právě empatie a naciťování, prolínání se s DNA jednotlivých hudebníků, to je to, co mě na klipech bere nejvíc. Proto (musím zaklepat) nemívám reklamace. Dávám totiž vždy největší důraz na to, abych zhmotnil vizi umělce tak, aby se

v ní cítil jako doma. Teprve pak přichází to ostatní. Jakožto výtvarník jsem začal i animovat, abych tyto své světy ještě více propojil, a začaly z toho vznikat i další práce jako tvorba coverů na desky (Wohnout, Imodium...), merche nebo i hudební produkce, třeba poslední deska Wohnout. Kluci mě dokonce vzali i na zázskok na měsíc na kytaru místo Honzy, který si zranil ruce, když blbl na kole. Velká čest pro mě byla natočit letos videoklip pro Michala Prokopa s Vilinou Cibulkovou. Tam je člověku honorářem každá vteřina v blízkosti toho, koho točí. Nedávno mě zase oslovil na dva klipy Xindl X a pak chtěl rovnou nafotit profotky. Zřejmě se rozhodl, že umím fotit. Musel jsem si poradit. Díky za to. Za každou výzvu. Umění vnímám jako celistvou propojenou nádobu vyjádření napříč všemi druhy tvorby, do které je nejlepší se hodit a naučit se plavat. Je to o vnímání a vnášení vize do hmoty.

Někdy taky o následování reality, která se sama nabízí, protože nic není náhoda. Rozhodně nejsem filmař, spíš hudebník, který natáčí videoklipy, protože ho baví se obrazem vciťovat do druhých. A prochází mu to. ☒